

Lanțul trofic

Marck Nessel

Lanțul trofic

Din taina unei nopți de vară,
În pădurea deasă, la izvor,
Se desprinde încet, din umbră, o fiară,
Pândind o căprioară, în luciul curgător.

E tăcută și ageră felina,
Cu ochii scânteind a moarte,
Hotărâtă să ucidă-n zori, haina,
Hrană către puii ei să poarte.

E ceas de pace-n cer de stele,
Și vântu-i adormit prin ramuri,
Dar în pădure sângele-i mărgele,
Jertfei închinându-i hramuri.

A fost ucisă o fecioară,
Nevinovată de organizarea firii,
Ce-a trebuit în zori să moară,
Că așa e legea supraviețuirii.

S-a irosit o viață în nemeritul chin,
Să slujească alte inocente vieți,
E lanțul trofic- crud destin,
Moartea-i să slujească fiarei cu puiet.

Așa-i orânduit pământul,
Cel mare să-l înghită pe cel mic,
Unul umple acum mormântul,
Ca altul să mai viețuie un pic.